

Ajuda'ns, estem en perill!

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Hola! Per fi has arribat a aquestes línies. Fa temps que t'espero i ja començava a pensar que no vindries. Però encara som a temps. Tan sols desitjo que després de conèixer el que t'he d'explicar, vulguis ajudar-me. Be, a mi i a tots els meus companys que estem en aquesta biblioteca. Potser no ho saps, però som llibres i estem a punt de desaparèixer”.

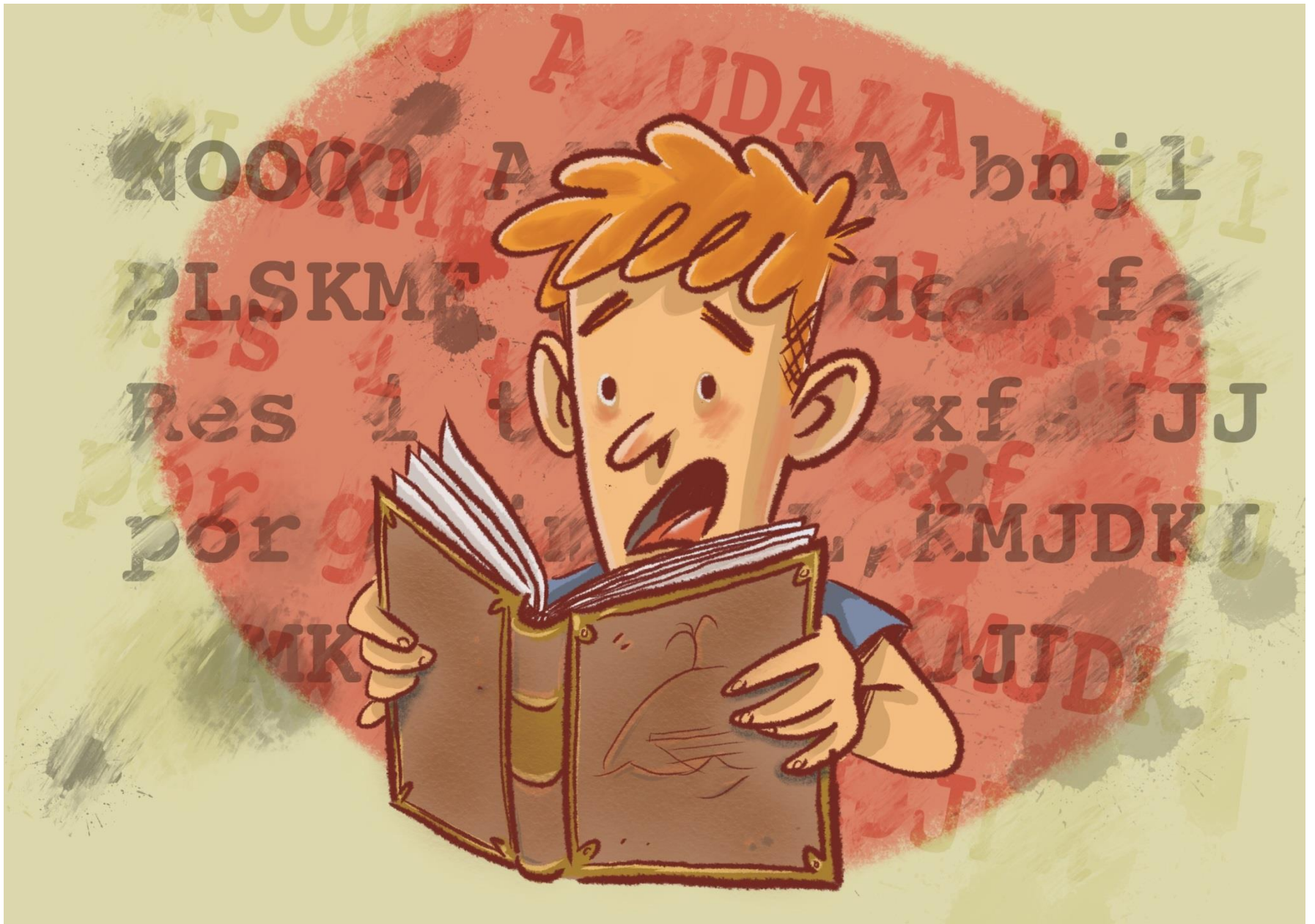
Quan el Martí va llegir aquelles línies, va pensar que s'havia equivocat de llibre. Ell estava buscant una novel·la d'aventures de pirates, així que va tancar-lo i el va tornar a deixar a l'estanteria on l'havia trobat.

Com que encara tenia temps, va seguir buscant fins que va trobar un llibre petit amb el dibuix d'una Capitana a la portada. Aquest segur que té una bona història d'aventures, va pensar, però quan el va obrir, no es va poder creure el que hi llegia: *“Uf! Sort que has tornat, pensava que marxaries. No ens podem entretenir més, estem en perill i només tu ens pots ajudar”*.

El Martí va tancar el llibre de cop. Què era allò? Una broma? Perquè si era així, no li estava fent cap gràcia. D'una revolada, va llançar el llibre i en va agafar un altre on es veien uns animals de granja a la coberta. *“De pressa, no podrem aguantar gaire més. Si no ens ajudes, les conseqüències de la nostra desaparició seran terribles”*.

El Martí no s'ho podia creure. Per més que passés les pàgines, a cada una hi deia el mateix. El pobre noi no sabia si s'estava tornant boig o algú li estava prenent el pèl. Va donar un cop d'ull al seu voltant i li va sorprendre veure tan poca gent a la biblioteca. Potser el millor seria tornar a casa, però quan estava a punt de sortir, va decidir fer una última comprovació. Al passar pel costat de l'expositor de l'entrada, va agafar un àlbum on es veia la il·lustració d'un heroi en forma de ratolí. Amb molta cura el va obrir i va llegir el següent: *“Si em tanques tot s'haurà acabat. Ets la nostra única esperança”*.

Prou! Allò ja era massa. Però malgrat va intentar tancar el llibre, el Martí no va poder. Era com si tots els llibres de la biblioteca s'haguessin confabulat per fer-li arribar un missatge, i fent el cor fort, va decidir continuar llegint. Va girar la pàgina on es veia el dibuix d'una rata vestida de súper formatge i va llegir: *“Sabíem que no ens fallaries. Et necessitem. Però perquè entenguis el que has de fer, primer has de llegir la història de la nostra desgràcia”*. I veient que la cosa ocupava un grapat de pàgines, el Martí va decidir asseure's en un dels coixins que hi havia repartits per la sala i va continuar llegint.

“No et robaré gaire temps, però has de saber com va començar tot. En un principi res d’això era així. La nostra existència era respectada i fins i tot érem admirats. Els llibres i els humans vivíem en harmonia i cadascú li oferia a l’altre alguna cosa. Nosaltres us oferíem coneixement, aventures i diversió. Aconseguíem entretenir-vos al temps que us fèiem més intel·ligents. Us ensenyàvem un munt de paraules noves, i a mida que ens visitàveu, cada cop teníeu més imaginació. Us portàvem a altres mons, us mostraven altres maneres de viure i us fèiem millors persones perquè us ajudàvem a comprendre allò que us era nou. A canvi, vosaltres us havíeu de comprometre a seguir escrivint. A donar-nos vida creant noves històries. Durant un temps la nostra convivència va ser feliç, però això ja s’ha acabat. Ara ja ningú llegeix llibres. Els adults estan massa enfeinats, o es passen el dia amb el nas enganxat a les pantalles. Ja no tenen imaginació ni coneixements, i no poden escriure res. Per això estem desapareixent. Les paraules que tenim impreses es moren i només la mirada d’algú llegint-nos, pot tornar a fer-nos revivre”.

El Martí tot d’una va aixecar el cap. Quina ximpleria allò de que les paraules morien, i com carai es mor una paraula? Però en passar la pàgina, el Martí va notar un polsim negre entre els dits. Tot d’una va veure que d’una de les pàgines havia desaparegut la paraula “finestra”, i amb el frec de dos capítols, es va desfer el mot “esternut”.

El Martí no s’ho podia creure. “*Ens queda molt poc temps*”, va llegir al llibre. “*Si algú no llegeix aviat les nostres històries, desapareixerem*”. I després d’aquella frase ja no hi deia res més. O espera, semblava que encara es podia llegir alguna cosa. El Martí va apropar-se més al paper i amb prou feines va tenir temps de desxifrar: “*Ajuda’ns, estem en perill!*”, però immediatament aquelles paraules també es van convertir en pols.

Amb els dits encara tacats de tinta, el Martí va tancar el llibre espantat. No podia entendre que els llibres haguessin decidit comunicar-li un missatge tan important precisament a ell, que no li agradava llegir i que tan sols havia entrat a la biblioteca a refrescar-se. Potser el millor era oblidar-ho tot i tornar a casa.

Sí, segurament allò era el més sensat. Una estona davant del mòbil faria que la vida tornés a la normalitat. I així va ser. Catorze minuts per ser exactes. Però quan ja feia un quart d'hora que intentava entretenir-se pitjant els botons de la diminuta pantalleta espatarrat al sofà de casa, no va poder resistir la temptació de mirar un dels pocs llibres que hi havia a la seva habitació. Eren de quan la seva mare era petita, però el Martí no n'havia llegit mai cap. Amb certa por, en va obrir un que parlava d'una illa i un tresor. Va començar a llegir i va comprovar que efectivament parlava de mariners i pirates. Uf! Tot d'una va esbufegar tranquil, pensant que tot havia estat un malson, però quan va fer per desar el llibre, va veure una muntanyeta de pols negra a l'estanteria. Va fullejar ràpid el llibre i va veure com les lletres desapareixien. No pot ser! I apressant-se a llegir, va començar a passar els ulls per cada una de les paraules intentant atrapar-les.

Tota la nit s'hi va estar, però el llibre continuava intacte. Ho havia aconseguit! Havia salvat el llibre, però era evident que ell no podia salvar tots els llibres del món. Com s'ho faria?

L'endemà, quan va arribar a l'escola, de seguida va anar a trobar els seus amics. Tampoc era gaire difícil, perquè sempre estaven asseguts al mateix racó del pati jugant amb els seus mòbils. El Martí s'hi va afegir amb el seu, però aquell cop no va poder compartir els detalls de la partida que havien jugat tots el dia anterior.

—Què vas fer ahir que no estaves connectat?—Li van preguntar.

I el Martí, una mica tímid, va explicar que havia llegit un llibre i que li havia agradat. És cert que algú se'n va riure, però un altre va preguntar de què anava i el Martí va parlar d'aventures, illes, tresors i pirates. Tot d'una es va adonar que tots l'estaven escoltant, però no es va atrevir a explicar allò de les paraules que morien. Encara no sabia com podria resoldre el problema, però quan per la tarda va tornar a la biblioteca, es va trobar un dels seus amics que just havia agafat el llibre aquell de la Capitana, o un altre que se n'emportava un de marciàns.

Semblava que aquell dia hi havia més moviment, i quan el Martí va agafar un llibre disposat a llegir-lo per salvar tantes paraules com pogués, li va sorprendre veure escrit:

Gràcies! Ens has salvat. Compartint el teu amor per la lectura has plantat les ganes de llegir en els altres. I aquests, al seu torn, ho explicaran a altres nens i nenes que s'aproparan de nou als llibres, i llegint-nos, ens tornaran la vida. Has estat molt valent i ens has ajudat. Gràcies a tu continuarem guardant aventures, diversió, emocions i saber. Però no oblidis que, a canvi, algun dia ens ho hauràs de tornar i hauràs d'escriure un llibre. Qui sap, potser pots escriure una història que expliqui com un bon dia ens vas salvar...

I després d'aquella frase, el llibre que el Martí estava llegint, tenia totes les pàgines en blanc.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital